

MARIE REJFOVÁ

KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ

KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ

KDO JINÉMU

MARIE REJFOVÁ

JÁ MU KOPÁ

Mystery Press

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2017

Cover © Daniel Špaček, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978 80 88096 70 2 (PDF)

JEDNA

/ Sobota 7. 8.

Josefína vystoupala na vrchol vachrlatých štaflí a zadržela dech. Vůbec neměla ráda výšky a vědomí, že tu balancuje v šatech se sukni nad kolena, jí na klidu nepřidalo. Sál brodského kulturního domu se plnil jen zvolna, ale přesto na sobě cítila pobavené pohledy prvních příchozích. V lepším případě se zřítí, v tom horším bude zítra celé město znát barvu jejích kalhotek.

„Tak,“ hekla, když se jí podařilo zatlačit poslední připínáček do trámu nad pódiem. Kartonové pivní soudky a veselé püllitry s pěnou z vaty ověňčené girlandami ze zeleného krepovaného papíru, které imitovaly chmelové štoky, obilné klasy z filcu a juty – to vše se jí nad hlavou pohupovalo v lehkém průvanu. Brodský minipivovar *Klempíř* dnes slavil pět let existence a od ní se očekávalo, že výzdoba bude po všech stránkách perfektní. V minulých dnech jí to neustále připomínalo tolik různých lidí, až nabyla přesvědčení, že bez toho se tenhle oblíbený místní podnik nemůže přehoupnout přes další pětiletku.

„Paráda.“ Promnula si otláčené břicho palce. Taneční zábava mohla vypuknout.

„Čtyřicet ku šedesáti, že to spadne,“ ozvalo se z hloubky pod ní.

Když pohlédla dolů, spatřila tmavovlasého mladíka s krosnou na zádech. „Myslela jsem, že se vracíš do Prahy až ráno.“

„Ne, dneska.“

„Aha.“ Ne, že by jí to vadilo. Ty dva dny v měsíci, během kterých u ní v koupelně běžela pračka s Vincentovými svršky, vždy bohatě stačily k tomu, aby si uvědomila, jak ráda má svůj klid. „A to už to prádlo bylo suchý?“

„Trika jo. Ponožky jsem popohnal fénem,“ odpověděl. „Bacha, jde sem teta.“

Štafle se pod ní nepříjemně zakymácely. Čert vem tuhle akci. Místo aby stála u plátna, nedělala poslední dny nic jiného, než že malovala připitomělé chmelové šištičky. Slezla na zem a pohlédla na štíhlou ženu ve futrálovitém kostýmu zelenkavé barvy.

„Vincente,“ odtušila příchozí a upřela zrak na Josefíninu výzdobu. „Obávám se, že to spadne.“

Josefína se rozhodla její poznámku ignorovat. Už takhle měla náladu na bodu mrazu. Poslední, co si teď přála, byla výměna názorů se svou perfekcionistickou sestrou. Přidržela se hrany pódia a nenápadně se rozhlédla, aby zjistila, kolik lidí bude sledovat její ekvilibristický výkon.

„To bych nedělala,“ poznamenala Miroslava. „Uražíš si podpatky.“

„Díky za radu.“ Josefína seskočila na taneční parket. Chodidly jí projelo štiplavé mravenčení, ale jinak mohla s uspokojením prohlásit, že Baťa odvedl dobrou práci. Hrábla na dno krabice, ve které si přinesla všechny své výtvary, a vytáhla plakát s programem. Mezi řádky odhalujícími náplň večera poskakovali tlustí trpaslíci s červenými nosy a šplíchajícími korbílky v rukou.

Vincent jí pohlédl přes rameno. „Je jich jenom pět.“

„Partnerem večera není Walt Disney, ale hornický spolek,“ poučila ho Miroslava.

Pokýval hlavou. „Vždyť to říkám, chybí Sněhurka.“

Miroslava otevřela ústa, ale dřív, než stačila cokoliv říct, vlétlo mezi ně stvoření s červenými, nakrátko střiženými vlasy oděné do duhově batikovaných šatů. „To je prostě nádhera!“ zvolalo. „Ty soudky! Josefíno, vy jste se překonala.“

Alena Výborná byla učitelkou němčiny a společenských věd na místním gymnáziu, a kromě sousedů nucených žít ve stejné ulici – a Miroslavy –, ji celé město milovalo. V prvním případě byl na vině zpěv velryb linoucí se každé ráno z okna ložnice Výborných, v tom druhém pragmatická povaha Josefíniny sestry, která většinu Aleniných aktivit považovala za skrytou metodu, jak se vyhnout povinností.

A dnes Josefína konečně pochopila, co jí na téhle ženě vadí – byla to urputná snaha myslet za každou cenu pozitivně. Byla přesvědčená, že kdyby na světě existovaly růžové brýle, Alena Výborná by si s nimi otevřela obchod.

„Jedeš autobusem?“ obrátila se na syna nevěřicně zírajícího na rozevlátou pedagožku.

„Stopem,“ odpověděl.

„Vždyť ano!“ zvolala Alena a zabořila mu ukazováček do prsou. „Ať si kdo chce co chce říká, je to nejlepší způsob cestování.“

Miroslava se naklonila k Josefíně. „To tvrdí jen proto, že nemá řidičák. Nutí manžela, aby ji všude vozil,“ zašeptala jí do ucha.

Josefína si pobaveně odkašlala.

V tu chvíli kohosi iniciativního napadlo otevřít hned několik oken najednou a vzápětí se jim k nohám sneslo několik papírových půllitrů.

„Ach jo,“ povzdychla si.

Miroslava otevřela pusou, ale v ten moment se z hloučku lidí od vchodu odtrhl vysoký, asi pětadvacetiletý mladík a začal sbírat popadané kusy papíru. „Pomůžu vám, pomůžu,“ opakoval přitom dokola.

Josefína k němu pospíšila. „Děkuju.“

Tvář se mu roztáhla do širokého úsměvu. Držel pultitry na prsou, jako by to byla svátost. Potom ukázal na její hlavu. „Pomůžu.“

„Co?“ nechápala. Natáhla ruce po výzdobě. „Děkuju, ale musím to pověsit.“

Přistoupil k ní a sáhl jí do vlasů.

Instinktivně couvla, ale pak si všimla, že mladík drží mezi prsty kousek vaty.

„Měla jste na hlavě pivní pěnu!“ zasmála se Alena. „Což je dobré, protože výtažek z chmele zpomaluje šedivění vlasů.“

„To slyším poprvé,“ pokrčila čelo Miroslava. „Že by chmel –“

„Fajn,“ skočila jí do řeči Josefína. Docházela jí trpělivost. Zvedla bradu k mladíkovi. „Vrátíte mi ty obrázky?“

Z jeho úst se vydral jen vrzavý smích.

„Nevím, Josefíno, jestli s ním něco zmůžete,“ zavrtěla Výborná hlavou. „Jeho rodiče mají obchod s pečivem hned u –“

„Pavle, my to ale opravdu potřebujeme,“ přerušila ji Miroslava.

Oslovený ale z Josefíny nespouštěl oči.

„Vypadá to, mamčo, že máš ctitele,“ poznamenal Vincent.

„Víte co, tak si to pro mě za mě nechte.“ Josefína mávla rukou a odvrátila se od mladíka. Na tohle opravdu neměla náladu. „Vincente, prosím tě, mohl bys odtáhnout ty štafle?“

„Kam?“ Vysoukal se na pódium.

„Nevím, někam.“ Rozhodila ruce. Původní plán strávit večer tady na zábavě bral pomalu za své. Půjde domů. Dá si vanu, sklenku vína, možná najde v lednici něco požitelného...

Z příjemných myšlenek ji vyrušila Alena, která se jí zavěsila na rámě. „Prý půjdete s námi na Vyhlídku, Josefíno. Bude to prima. Neustále svému muži říkám, že taková pořádná túra je jako dělaná pro člověka, který většinu času stráví za stolem nebo v autě.“

Josefína zapátrala v paměti, ale nemohla si vybavit, co manžel Výborné dělá. Nikdy ho neviděla, ale takhle to znělo, jako by byl buď účetní, nebo řidič kamionu. Netroufla si hádat, který z nich by s ženou jejího druhu vydržel. Měla neodbytný pocit, že v obou případech by zákonitě došlo k ublížení na zdraví. Před očima jí naskočil obraz Aleny lapající po dechu s kalkulačkou v ústech a posléze zapasované za přední nárazník nákladního vozu.

„Proč si ten kluk nesundá tu krosnu, to nechápu,“ ozvala se Miroslava.

Vincentovi se podařilo hodit štafle přes rameno a právě se pokoušel strefit mezi těžké brokátové závěsy zakrývající prostor za pódiem. Nohy se mu pletly do kabelů od zesilovačů a klátil se jako opilec.

„Dej bacha!“ křikla Josefína.

„Co?“ otočil se k ní a jako zázrakem se mu podařilo nepokosit stojany na mikrofony a neprorazit bicí.

Alena se znovu rozesmála. „Těším se na to úterý jak malá holka. Možná se Miroslavě podaří zlákat ještě někoho. Sázela bych na Bětu Benčákovou. Není sice stavěná na túry, ale určitě by jí to pomohlo shodit nějaké to kilíčko.“ Potom donutila Josefínu otočit se k sálu, který byl již plný lidí, a bok po boku korzovat napříč tanečním parke-tem. Ušly sotva tři kroky a pomatený mladík se rozeběhl pryč i s její výzdobou.

Lepší je utéct, máš pravdu, pomyslila si Josefína. Měla to udělat také, dokud byl čas. S tím, že se zúčastní výletu s hejnem učitelek, souhlasila jen proto, aby mohli její dva šestnáctiletí synovci Ládík s Bertíkem vyrazit na zapřenou do brodského autobazaru. Patřil otcům jejich spolužáků, pánům Voborníkovi a Pařízkovi, kteří se hlásili k místní smetánce. Mladý Pařízek se v areálu firmy pravidelně proháněl v motokáře a Ládíka s Bertíkem Dostálových to vozítko přitahovalo jako vosy med. Miroslava ale nadšení synů nesdílela

a nehledě na mlčenlivý nesouhlas svého muže Karla jim návštěvu u Pařížků zakázala. Josefína jim na úterý poskytla krytí výměnou za přístupové heslo k jejich počítači.

„Měla bych to tu dodělat,“ nadhodila.

Alena rozdávala úsměvy na všechny strany. „Nesmysl,“ namítila. „Přišla spousta příjemných lidí. Třeba tamhle – vidím paní Pařízkovou.“

Josefína pohlédla na štíhlou blondýnu v odvážných koktejlových šatech u jednoho ze vzdálenějších stolů. Jolanu Pařízkovou znala ze základní umělecké školy, kde učila její dceru Janičku malovat, avšak velmi brzy zjistila, že nebýt témat jako počasí a nakupování, neměla by si s manželkou místního podnikatele co říct.

„Víte co, běžte sama. Opravdu musím pokračovat v práci,“ řekla rychle a vymanila se z Alenina sevření.

Alena Výborná neztratila glanc a nasadila výraz chápajícího duchovního udílejícího rozhřešení. „Samozřejmě. Uvidíme se později. Skočím za paní Pařízkovou. Ten její kluk je pěkné kvítko. Ale to je tak, když matku dítěte víc zajímá, kolik silikonu si nechá naoperovat na hrudní koš, než prospěch vlastního syna.“ Potom si to zamířila rovnou k Jolaně Pařízkové.

„Vletí ti do pusy moucha,“ klepl ji Vincent do ramene.

Zavřela ústa. „Některý lidi jsou divný,“ zašeptala.

„A ty se mi divíš, že nemám holku,“ ušklíbl se. „Mít tohle doma, tak se oběsím.“

„Nepřeháněj,“ napomenula ho. Co začal její syn studovat na vysoké škole informatiku, dívky přestaly hrát v jeho životě prim. Posunuly se až na druhé místo za krabice s čipy a integrovanými obvody nadupanými umělou inteligencí. Josefína to poznala v okamžiku, kdy v prvním semestru překročila práh Vincentova pokoje na koleji. Všude se povalovaly dráty a torza počítačů. Na stole pokrytém všelijakými součástkami svítily dva laptopy a několik dalších zařízení,

u nichž se neodvážila hádat, k čemu slouží. Jen upatlaná plotýnka, špinavé oblečení a prázdné zavařovací sklenice, ve kterých Vincen-tův spolubydlící Kamil vozil z domova guláš, napovídaly, že v téhle místnosti nežijí dva roboti ale lidé. Dokonce se jim podařilo jakýmsi nepochopitelným způsobem zařídit, aby nemuseli pokoj opouštět ani o prázdninách. Kromě vrátného a několika doktorandů, kteří podobným způsobem zahnívali o dvě patra níž, byly koleje prázdné, což oběma mladíkům naprosto vyhovovalo.

„Paní Divíšková,“ odkašlal si kdosi za jejími zády.

„Ano?“ Otočila se a spatřila mohutného muže s hezkou plnoštíh-lou ženou po boku. Strážmistra Švece poznala okamžitě, neboť druhý takový policista v Brodu opravdu nebyl. Dvoumetrový chlapík s ru-kama jako lopaty a pěstěným knírem vypadal spíš jako člen motor-kářského gangu než řadový policista. Ženu, která ho doprovázela, si v plejádě brodských občanů nedokázala nikam zařadit, což bylo matoucí, protože měla dojem, že za tu dobu, co zde žila, viděla snad každého. Černé vlasy sepnuté do rafinovaně zapleteného účesu vel-kou rudou sponou, černé šaty důmyslně zdůrazňující majitelčiny přednosti, rudé lodičky a psaníčko – dokonalá kombinace. Josefína stačila jen obdivně polknout.

„Prý patří vám,“ řekl Švec a podal jí papírové püllitry. „Pavel Řá-bek mi je před chvílí strčil do ruky.“

„Děkuju,“ řekla Josefína.

„Nebudu muset znovu tahat ty štafle...?“ zabrblal Vincent.

„Manžel vám tam vyleze,“ ozvala se strážmistrova společnice. „Švecová, dobrý večer.“

„Divíšek,“ odpověděl Vincent podle bontonu.

Josefína přijala nabízenou ruku. „Dobrý večer.“

Strážmistr ukázal nad pódium. Některá místa na trámu byla prázdná. „Chtělo by to pořádně přichytit. To jste tam dala připí-náčky?“

Jeho tón jí připomněl Miroslavu a to stačilo, aby se rozhodla s výzdobou nedělat už vůbec nic.

„Ano,“ přikývla.

„Takže ty teď leží na zemi,“ pokračoval Švec tónem, jaký nejspíš používali Black Angels při vyřizování svých účtů.

„Za hodinu bude každého zajímat spíš to, co má na dně sklenice, než to, co mu visí nad hlavou nebo co mu propíchlo podrážku,“ pronesla paní Švecová smířlivě a povzbudivě se na Josefínu usmála. „Být vámi, paní učitelko, vůbec bych si s tím nedělala hlavu.“

Josefína na ni úkosem pohlédla. Má pravdu, uvědomila si. Nemělo cenu se vzrušovat. Stačí pár promile a estetické cítění i vnímání bolesti většiny přítomných se posune úplně jiným směrem.

„Mami, já pofrčím,“ ozval se Vincent. „Děláme teď s Kamilem na takovém zlepšováčku a chceme to mít co nejdřív hotový.“

„Jasně,“ přikývla. „Skočím si pro kabelku a kousek tě doprovodím.“ Musí odsud zmizet, dokud pár obrázků ještě visí. Pohlédla na strážmistra a jeho ženu. „Na shledanou. A díky.“

„Mějte se,“ odvětila paní Švecová.

Josefína strčila do Vincenta a o chvíli později oba vešli do před-sálí, kde to hučelo jako v úle.

„Máš všechno?“ zeptala se.

Nahnul se k ní. „Co?“

„Minule sis u mě zapomněl hromadu věcí!“ křikla mu do ucha.

Shodil batoh ze zad, divže neskalkoval jakousi starší dámu, a začal se přehrabovat v jeho obsahu.

Zatrnulo jí. Zнала svého syna natolik, aby věděla, že ztrapnění se na veřejnosti může přijít v jakoukoliv chvíli. Před pár týdny dovezl cosi, co vypadalo jako podomácku vyrobená bomba. Alespoň to si mysleli lidé v restauraci, kde jí kovovou krabičku předával. Nepomohlo vysvětlení, že se jedná o repliku komunikátoru z původní série *Star Treku*, ani hlas pana Spocka oznamující přesný pozemský

čas. Červenala se ještě několik hodin potom. Popadla ho za loket a dotáhla ho za roh do postranní chodby u toalet.

„Co děláš?“ nechápal. „Chci se jenom podívat, jestli mám peněženku.“ Znovu zalovil v batohu. „Jo, je tady.“ Narovnal se. „Hele, mami, jdu. Ať nestopuju za tmy.“

„Dobře.“ Vrhla na něj kající pohled. „Zavolej mi.“

„Jasně. Ahoj,“ řekl a vydal se chodbičkou zpět k hlučícímu davu.

Postoupila dál ke dveřím toalet a opřela se o stěnu. Rozhodla se počkat, až většina hostů vstoupí do sálu, a potom odejde. Nechtělo se jí vracet a sledovat, jak zbytek její výzdoby padá na hlavu strážmistra Švece.

„Nech mě domluvit,“ zaslechla mužský hlas. Uvědomila si, že dveře na pánské záchodky jsou pouze přivřené. „Vrať se do Prahy. Nejde, abys jen tak přijela do Brodu a ukazovala se tu. Chápu, že se mnou potřebuješ mluvit, ale je tu Alena. Co?“ Neznámý se odmlčel. „Co blázníš? To nemyslíš vážně! Takhle po telefonu —“ Víc neslyšela, jelikož na konci chodby se objevila Jolana Pařížková.

„Dobrý večer, paní učitelko,“ pronesla a s plavným vlněním boků vyrazila k Josefíně. „Že jste nepřišla na slovíčko.“

Josefína si připadala jako myš chycená do kouta. Nasadila patřičně vyčerpaný výraz. „Práce s výzdobou, to víte.“

„Je vám dobře?“ Jolana k ní přistoupila tak blízko, že si Josefína mohla tipnout, jak veliké košíčky má její podprsenka.

„Jsem jen unavená,“ odvětila.

Blondýna se dotkla její ruky. „Na to je nejlepší se trochu pobavit.“

„Co... Ne,“ zakoktala Josefína. „Na shledanou.“ Prosmýkla se kolem Jolany a prodrala se k východu z kulturního domu.

Teprve venku na ulici se dokázala uvolnit. Občas ji přepadal pocit, že lidé na malém městě jsou zvláštním způsobem postižení, a ona potom v panice utíkala k sestře domů. I dnešního večera byla ráda, když se před ní konečně objevila stará vila obklopená velkou

zahradou. Žila tu už téměř dva roky – přesně od té doby, kdy zjistila, že její manžel nepřespává v kanceláři, ale u milenky. Ne, že by to Josefíně zase tolik vadilo. Vincent už byl velký a ona měla alespoň víc času na malování. Horší bylo, že spolu s Divíškem odešly po rozvodu i peníze, na které byla zvyklá. Pár měsíců potom sobě i svému okolí více či méně úspěšně nalhávala, že dokáže vyjít i s málem, ale nakonec musela jejich pražský byt opustit. Vincent se přestěhoval na kolej a ona k Miroslavě do Brodu.

Proběhla cestičkou mezi rododendrony a vstoupila do domu. Její byt se nacházel v přízemí. Odemkla a s úlevou hodila lodičky na podlahu malé předsíně. Byl tu klid. Otevřeným oknem v obývacím pokoji dovnitř proudil vzduch provoněný letním večerem.

Přešla do koupelny a roztočila kohoutky u vany. Chvilíčku pozorovala bublající proud vody dopadající na černé tělíčko špuntu. Vzpomněla si na babičku a její páteční koupele. Jako malá sedávala na koši na prádlo, zatímco v bublinkách ležela tmavovlasá žena. Cigaretu a hrnek s kávou odkládala na široké prkno položené přes okraj vany. Dělal si manikúru nebo četla. Když byla ve zvlášť dobrém rozpoložení, vyprávěla Josefíně příhody z barrandovských ateliérů, kde pracovala jako maskérka. Nebylo možné spočítat, kolik pikantních podrobností ze života herecké smetánky opustilo umakartové jádro koupelny a díky stoupačkám pobavilo i další obyvatele panelového domu na Jižním městě. Dívenka ani nedutala a hltala každé babiččino slovo. Čas od času jí bylo dovoleno, aby připustila teplou vodu nebo doběhla pro časopis.

Kromě ztráty iluzí o lidech z televizní obrazovky Josefínu tyto lázeňské seance poznamenaly natolik, že si do společného života s advokátem Divíškem přinesla nejen ono babiččino koupací prkno, ale i totálně nepraktický zvyk číst si ve vodě.

Shýbla se pod umyvadlo, vytáhla zažloutlou bukovou desku a přešla prsty po jejím hladkém povrchu. Pravý dolní roh byl pokrytý

nejrůznějšími poznámkami a čísly. Sportka, adresy, kontakty na známé a kolegy z práce – to vše bylo vyryto do laku dřeva na věčnou památku.

Umínila si, že do tohoto improvizovaného diáře zanesе také něco svého. Jen ještě přijít na to, co by to mělo být.

DVĚ

/ Úterý 10. 8.

Slunce stálo vysoko a bez slitování utápělo krajinu ve vlnách srpnového vedra. Les, který pokrýval kopce nedaleko Brodu, praskal a šustil horkem. Ve vzduchu byla cítit vůně pryskyřice a jehličí.

„No není tady krásně?“ pronesla kyprá brunetka zadýchaně už asi po sté a setřela si ze zarudlého obličejte kapky potu.

Josefína na ni pohlédla. Pořád ještě netušila, jestli Bětu Benčákovou místní příroda opravdu tak dojíhá, nebo jen hledá záminku k tomu, aby zastavily. Ale vzhledem k tomu, že v úzkém kruhu učitelek brodského gymnázia, které se pravidelně scházely v cukrárně na náměstí, netrpěla podobnými výlevy, tipovala spíš to druhé.

„Je.“ Josefína kývla. „Ale měly bychom přidat do kroku. Miroslava s paní Výbornou jsou už dost vepředu.“

Běta se nepohnula. „V sobotu jsem vás hledala na zábavě, ale pryč jste odešla hned na začátku.“

„Nebylo mi dobře,“ zalhala Josefína. Mezi štíhlými kmeny smrků se vznášelo hejno komárů a tiše se k nim blížilo.

„Zas o tolik jste nepřišla. Hráli hezky, ale...“ Běta zavrtěla hlavou. „Kdyby v sále nepobíhala Alena v těch svých ukrutných šatech, unudila bych se k smrti.“

Josefína na ni po očku mrkla. „Znáte se s Alenou dlouho?“

„Od vysoké školy,“ odpověděla Běta. „Vždycky byla trochu praštěná, ale to mi nikdy nevadilo.“ Ohnala se rukou. Hejno komárů zavířilo a vzápětí se vrátilo do původní formace. „A proč vy si s námi vlastně netykáte, Josefíno? Jsme přece všechny kantorky.“

A to je na tom to nejděsivější, pomyslela si Josefína. Přinutila roztáhnout tvář do širokého úsměvu. „Pojďte, musíme je dohnat,“ řekla a vykročila po lesní pěšině.

Za nejbližší zatáčkou narazila na svou sestru. Stála na kraji cesty a s rukama v bok zírала do nejbližšího mlází.

„Takovým tempem na Vyhlídku nikdy nedojdeme,“ zkonstatovala. Ve vysokých pohorkách a pumpkách vypadala jako z předrevoluční reklamy na tatranky.

„Myslela jsem, že je to výlet, a ne přespolní běh,“ namítla Josefína.

Miroslava ji sjela přísným zrakem a potom se znovu obrátila k mladým smrčkům, odkud se v tu chvíli vymotala další členka jejich osazenstva s několika vysušenými bedlami v ruce.

V uších Aleny Výborné se houpaly dlouhé extravagantní náušnice naprosto nevhodné do přírody, jak nezapomněla poznamenat Miroslava. Josefína byla ráda, protože jinak by se terčem kritiky docela určitě staly její páskové sandále a triko s nápisem *Jsem štíhlá a žádoucí*.

„A co kdybychom si tady, holky, daly kafíčko?“ usmála se Alena a s prskáním si ze rtů pokusila sundat neviditelnou pavučinu. „Proč to ty potvůrky dělají tak lepkavý, to nepochopím.“ Položila houby do trávy jako svátost.

„Aby jim to drželo,“ opáčila Josefína.

Alena zanechala snahy zbavit se pavoučích vláken a shodila ze zad batoh, ze kterého bez ohledu na Miroslavin nesouhlasný výraz vytáhla obří nerezovou termosku.

„Přestávka na kafe?“ zalapala po dechu Běta, která k nim konečně dorazila.

„Bude vám po něm ještě větší horko.“ Miroslava zvedla ukazováček. „Dejte si ho až nahoře.“

„Uvolni se, Mirko. Je tu krásně. Zhluboka dýchej a užívej si tenhle okamžik,“ řekla Alena a podala Josefíně kalíšek plný lákavě vonící kávy.

Odpovědí jí bylo jen slabé zavrčení.

Josefína se na sestru neodvážila podívat a rychle sáhla po hrnku, jako by měla v nejbližší chvíli od Miroslavy dostat ránu ukazovátkem. Ustrkla a blaženě polkla. První hezká věc, která ji toho dne potkala. Ne, vlastně druhá, uvědomila si. Ráno kolem deváté ji vzbudil telefon. Za normálních okolností by Vincenta sepsula jako malého kluka za to, že jí volá takhle brzy, ale tentokrát jí k tomu nedal šanci. Jeho hlas zněl tak šťastně, že se nezmohla na jediné ostřejší slovo. Jenže vytáhnout z něj bližší informace se jí bohužel nepodařilo. Vyhýbal se odpovědi, jak jen mohl, a nelogicky blábolil. Kdyby ho neznala, myslela by si, že někoho má.

Láska dělá z lidí blbečky, vzpomněla si na slova své mondénní babičky. Ale vždycky je to lepší, než být blbcem od narození.

Usmála se a dopila poslední doušek kávy.

„Ještě necelé dva kilometry po zelené a jsme na Vyhlídce,“ vytrhla jí z myšlenek Miroslava a mrkla na hodinky. „Bude půl třetí, takže s vaší rychlostí a neustálými zastávkami tam dorazíme ve tři. Zpět do Brodu půjdeme po červené. Je to vesměs po rovince, takže –“

„Počkej,“ skočila jí do řeči Běta s marně skrývanou panikou. „Myslela jsem, že se vrátíme stejnou cestou do Podlesí a zpátky do Brodu pojedeme zase autobusem.“

„Ne.“

„No,“ usmála se Alena a nalila si další hrnek kávy. „Možná, že do večera budeme doma.“

„Když natáhneme krok, ve čtyři hodiny – v půl páté jsme v Brodu,“ rozhodla Miroslava.

Josefíně začala docházet trpělivost. „Víte co,“ přehlédla notně otráveným pohledem dámské osazenstvo, „já se tady od vás odpojím. Naskicuju si pár obrázků a sejdu do Podlesí na autobus.“

„Co blbneš,“ zaťukala si Miroslava na čelo. „Koukej jít s námi.“

Teď už tuplem ne, nakrkla se Josefína v duchu. Být učitelka je sama o sobě dost hrozná věc, ale být ještě k tomu nesnesitelná... „Uvidíme se doma,“ houkla a vykročila zpět po cestě.

„Nahoře to bude hezký!“ křikla za ní Běta.

Panoramata, docela určitě, Josefína obrátila oči v sloup. „Jestli, Běto, chcete, můžeme se vrátit spolu,“ zavolala přes rameno. Rozbít Miroslavě pečlivě naplánovaný výlet, způsobit rozkol v její skupině – to by byla pomstička.

„Běta není žádná třasořitka a vyšlápne to s námi!“ odpověděla za nebohou kolegyni Miroslava.

„Fajn.“ Josefína pokrčila rameny a vydala se k Podlesí. Najde si hezkou mýtinku. Minutku si orazí, možná že skutečně něco naskicuje, a pak si počká na autobus do Brodu. Třeba by opravdu mohla zkusit malovat v plenéru. Krajiny jdou dobře na odbyt. Namaluje pár olejů, zbohatne, dá výpověď v základní umělecké škole, odstěhuje se do Prahy, nebo tady třeba zůstane, koupí si byt –

Josefína s úlekem uskočila jako když ji píchne. Z keře po její levé straně vylétl drozd a s vyčítavým křikem zmizel kdesi v korunách stromů.

„Ptáku blbej,“ zaklela tiše a prošla vysokými keři ještě o kousek dál.

Pak se překvapeně zastavila. Smrky zde vystřídal bukový les. Kořeny stromů obrůstal mech napájený pramínkem vody, který se

prodíral po kamenitém podloží. Sytě zelené listí propouštělo jen málo světla a poskytovalo příjemný stín. Jako by se najednou ocitla úplně na jiném místě. I vzduch tu byl jiný. Cítila v něm hlínu, vlhkost a podhoubí. Chuť kreslit ji nadobro přešla. Posadila se do trávy, dala si bradu do dlaní a jen tak v klidu odpočívala.

Neměla ponětí, jak dlouho tam seděla, když les kolem ní naplnilo hysterické ječení. Prohnalo se údolím a s několikanásobnou ozvěnou se zase vrátilo zpět. Patřilo Bětě.

Josefína se rozběhla k místu, kde se rozloučila s ostatními, ale nikdo tam nebyl.

„Mirko!“ zakřičela. „Kde jste?!“

„Tady!“ zaslechla Miroslavin hlas odněkud z pravé strany.

Prodrala se mlázím do vysokého lesa a rozhlédla se. „Kde?!“ křikla znovu. Lehký vánek rozhýbal vrcholky smrků, ale ani on nezahlasil podivné ticho, které se usadilo všude kolem. O kus dál spatřila starou oplocenku. Skrz letité plaňky prorůstala vysoká tráva a husté maliní. V jednom rohu byl plot pobořený. Zpoza něj se ozýval hlas přidušený pláčem.

S neblahým tušením zamířila přímo tam. V ústrety jí vyšla Běta s mobilem u ucha a obličejem zkřiveným hrůzou.

„Co se stalo?“ zeptala se Josefína bez dechu.

Běta zvedla ruku. „Dobře,“ vzlykla do přístroje. „Vyjdu na cestu, abyste věděli, kde nás najdete.“

Josefína se kolem ní prosmýkla a vešla do oplocenky. Pohled, který se jí naskytl, byl otřesný. V podrostu ležela Alena – oči vytržštěné do nebe. Vedle ní klečela Miroslava a masírovala jí hrudník.

„Raz, dva, tři...“ Tvář měla bledou vyčerpáním.

Josefína stála jako přimrazená. Když jí mozek opět začal pracovat a ona si všimla nalévající se podlitiny kolem Alenina krku, polilo ji horko. Chytla se za ústa a cítila, jak začíná upadat do šoku.

„Bože můj,“ hlesla, vycouvala ven a sesula se na zem. Žaludek se jí kroutil nevolností jako na kolotoči. „Pane bože.“ Přišla si jako v nějakém přiblblém filmu. Za chvíli se probere a všechno bude zase v pořádku.

Janže ono to v pořádku nebylo. Les stále mlčel a Miroslavino počítání nebralo konce. Měla by se zvednout a jít sestře pomoci, ale nedokázala se vzchopit. Zírala do trávy a čas plynul.

„Josefíno!“ křikla Miroslava.

Potácivě se zvedla na nohy.

Miroslava k ní zvedla zrak, aniž by ustala v ožívování. „Musíš mě vystřídat, už nemůžu.“

„Jo,“ zašeptala Josefína a klekla si vedle Aleny.

„Připrav se,“ řekla Miroslava. „Napočítám ještě tři.“

Kdesi v údolí se rozezněla houkačka a potom další. Josefína zatlačila na Alenin hrudní koš.

„Pořádně!“ Miroslava prudce oddychovala. „Vší silou! Raz, dva, tři!“

Josefína zabrala. Uběhly další hrozné minuty a ona cítila, jak jí paže bolestivě tuhnou.

O něco později se ozvaly kroky a dva lidé v červeném oděvu je odstrčili stranou. Zvedla se a nechala záchranáře dělat, co umí.

„Sakra práce,“ ozval se vedle ní hluboký hlas.

Byl to policista Švec ještě s jedním kolegou v hodnosti rotného. Ten obrovskému strážmistrovi sahal sotva po ramena. Nemohla si pomoci, ale přišlo jí to legrační.

„Negativní.“ Hlas zdravotníka ji vrátil do reality.

Běta se za jejími zády rozplakala: „Říkala, že si po tom kafi musí odskočit. Když dlouho nešla...“

„Teď všichni odsud pryč,“ zavelel Švec, „místo bude zajištěno do příjezdu výjezdové skupiny.“

„Mám tam batoh,“ namítla Miroslava a zamračeně sledovala, jak strážmistr mezi stromy napíná červenobílou pásku.

„Musíte počkat, než přijede výjezdovka,“ zopakoval rotný.

„Vaše jméno?“ Zpražila ho pohledem, pod kterým by se do země zavrtal snad i policejní prezident.

Překvapeně zamrkal. „Rotný František Procházka.“

Chvilku na něj zírala a pak si unaveně sedla na zem.

Josefína jí záviděla její pevné nervy. Ona sama stále balancovala na hranici duševního zhroucení.

Jeden ze záchranářů k ní přistoupil a otevřel kufřík. „Dám vám něco na uklidnění. Máte vodu na zapítí?“ zeptal se a podal jí prášek.

Bezmyšlenkovitě přikývla a strčila si pilulku do úst. Uvízla jí v krku.

Když se přestala dusit, pohlédla uszlzenýma očima na zdravotníka, který ji po celou dobu bušil mezi lopatky. „Aspoň jste sem nejeli zbytečně,“ řekla a potom se konečně rozbřečela.

TŘI

Josefína měla pocit, že se čas nekonečně vleče. Když na místo neštěstí přiběhl schvácený Rudolf Výborný, uběhla sotva hodina od okamžiku, kdy Běta s Miroslavou našly Alenu. Výborný byl vysoký hubený padesátník s příjemnými rysy, nyní však staženými prodělaným otřesem.

„Rudolfe,“ škytla Běta a opřela se o něj celou svou vahou. „Je to hrůza. Vůbec to nechápu.“

Z ruky mu vypadly klíčky od auta. Nevybíravě Bětu odstrčil a rozhlédl se po přítomných ve snaze nalézt odpovědi.

„Rudolf Výborný?“ otázal se strážmistr Švec.

Jako kdyby se v obchodě ptal na rohlíky, ušklíbla se Josefína s myslí otupělou sedativy. Trochu empatie by neškodilo, mamute, nadávala mu v duchu.

„Ano. Co se vlastně stalo? Já... Pořád tomu nerozumím.“ Výborný rozhodil ruce v gestu marnosti.

Josefínu zaplavila nová vlna lítosti. Nejtěžší chvíle ho teprve čeká. A ta pitomá Běta Benčáková to dělá ještě horší. Má si sednout na zadek a být zticha jako my všichni ostatní. Krucinál fagot, to je den!

„Pojďte se mnou,“ řekl Švec a odvedl Výborného k policejní pásce.

Josefína odvrátila zrak.

„Ježíši Kriste!“ Uslyšela vzápětí. „Aleno!“

Ticho, které ještě před chvílí svazovalo vše kolem, přerušilo rozpustilé trylkování. Josefíně to přišlo nefér. Alespoň někdy by ti ptáci mohli zachovat dekorum. Když se poté okolím rozezněla další policejní houkačka, brala to jako adekvátní satisfakci.

„Pražáci jsou tady,“ oznámil všem rotný tu novinu. „Půjdu jim naproti.“

Strážmistr Švec kývl a dál nespouštěl zrak z Výborného, který se posadil ke stromu zády k ostatním.

Miroslava se zvedla a začala přecházet sem a tam s rukama složenými na prsou. „Kdyby aspoň nebylo takové horko,“ zašeptala.

Josefína vyndala z batohu láhev s pitím a podala ji sestře.

Miroslava se hltavými doušky napila. „Příště si ten čaj tolik neslad, nebudeš mít potom tak brzo žízeň,“ vydechla a otřela si špičkou prstů mokré rty.

„Příště si tam dám rum,“ zavrčela Josefína, vzala sestře láhev z ruky a mrskla ji zpět do batohu.

„Ještě víčko.“ Miroslava jí hodila uzávěr.

Spadlo do trávy hned vedle Výborného klíčů.

Josefína je beze slova vzala a přešla k Rudolfovi. „Promiňte, vaše klíče,“ zašeptala.

Zvedl k ní oči. Měl je světle hnědé. A netečné. „Aha. Děkuji,“ zamumlal a strčil si klíče do kapsy košile.

Něco v jeho hlase ji přimělo, aby zbystřila smysly. No jasně, došlo jí. Byl to Rudolf Výborný, koho slyšela za dveřmi záchodků v pivovaru. Mluvil o Aleně. S nějakou ženou...

„Můžeme ti, Rudolfě, nějak pomoci?“ přispěchala Běta se svou troškou do mlýna a položila Výbornému ruku na rameno.

Vstal a ze své takřka dvoumetrové výšky chladně pohlédl na kyprou paní Benčákovou. „Ne,“ řekl.

„Běto.“ Josefína se na ni zamračila. Jak má téhle ženě naznačit, že je jako osina v zadku?

„Před příjezdem kriminálky byste se spolu neměli bavit,“ vstoupil do hovoru strážmistr Švec.

„Umřela mu žena,“ pronesla Běta a výhrůžně se postavila před mohutného policistu. „Trochu lidského přístupu –“

„Určitě je to tam zdupaný jak na Václaváku,“ ozval se za jejich zády mužský hlas.

Když se otočili, spatřili skupinu lidí prodírající se mlázím.

„Místo činu jsme zajistili,“ namítl rotný Procházka lehce ukřivděným tónem a nadzvedl větev před starším mužem v bílé kombinéze a s velkým kufříkem.

„Kolik lidí se tam motalo?“ Zpoza smrčků se s klením protáhl pětačtyřicátník v džínách a triku.

Josefína strnula překvapením. Komisaře Tvrdíka poznala před více než rokem, když v Brodu vyšetřoval vraždu jejího kolegy ze školy. Byl to schopný policista. Nejen, že se mu podařilo případ rozlousknout v extrémně krátké době – ke spokojenosti nadřízených i široké veřejnosti –, ale vedl si dobře i v Josefínině posteli, kde strávil několik nocí ke spokojenosti jich obou. Kromě vzpomínek jí po něm zbylo jen rozladění a lyžařská čepice, kterou hodila někam na skříň.

„Svědci poskytovali první pomoc, než přijela záchranka. K žádnému pochybení nedošlo, komisaři,“ hájil svou čest rotný.

„Fajn,“ zarazil ho policista a rozhlédl se po osazenstvu u oplocenky. Když spatřil Josefínu, viditelně se zarazil.

Potlačila rozpaky a vrátila se k Miroslavě.

„Teď se to snad už pohne.“ Josefína se opřela o strom a sledovala, jak vyšetřovací tým mizí v oplocence.

„Spěcháš na autobus?“ utrousila její sestra.

Josefína po ní střelila pohledem. „Víš, že dokážeš bejt hodně nepříjemná, když chceš?“

Miroslava ukázala prstem k místu za červenobílou páskou. „Jestli chtějí zjistit, kdo to Aleně udělal, musí pracovat přesně. A to chce čas.“

Povinnost a přesnost, to byly dvě zásady, podle kterých Miroslava Dostálová řídila život svůj i ostatních. Jednala samozřejmě s těmi nejlepšími úmysly, ale bohužel neměla ani nejmenší tušení, jak lidem kolem sebe ztrpčuje život. K jejímu velkému štěstí byl Karel Dostál prototyp manžela flegmatika a Ládík s Bertíkem dostatečně vynalézaví na to, aby našli způsob, jak se vytrazit z domu bez vědomí jejich matky.

„Amen,“ houkla Josefína a raději se přesunula zpět k Bětě a Výbornému.

„Mobil oběti do laborcky.“ Zpoza podrostu se vynořil komisař a jakási drobná blondýnka, která nesla Alenin batoh. „Švec se zdejšími proleze les, jestli nenajde to, čím ji uškrtili. Vezměte si s Kosákem pár lidí a mrkněte na příjezdové cesty. Je sucho a jestli něčím přijel, mohly by tam být stopy po pneumatikách,“ řekl, stáhl si chirurgické rukavice a dal si je do zadní kapsy kalhot.

„A ty autobusy?“ zeptala se blondýnka a mávla na tmavovlasého muže, který s mobilem u ucha vylezl z oplocenky.

„Zjistím si je sám,“ odpověděl. „Až doktor skončí, můžete zavolat havrany. Ta černá audina, co stojí pod lesem, je vaše?“ obrátil se k Výbornému.

„Ano,“ kývl oslovený. „Skočil jsem do auta, hned jak mi volali... Přijel jsem z Brodu.“

„Pojďte se mnou stranou,“ naznačil mu komisař a přejel pohledem Miroslavinu skupinku. „Vyslechnu si vás jednotlivě.“

Jak je libo, odsekla mu v duchu Josefína a sehnula se pro šišku.

„Chudák Rudolf,“ vzdychla Běta. „Sám v baráku. Ještě že jezdí do Prahy přednášet na techniku, jinak by se v Brodu zbláznil.“

„Mají děti?“ zeptala se Josefína a vyhlédla si pěkně široký smrk, do kterého by se mohla strefit.

Běta Benčáková zavrtěla hlavou. „Alena je mít nemohla. Proto šla učit.“ Popotáhla. „Rudolf je pragmatický člověk. Myslím, že se s tím za ta léta smířil a bral jako danou věc.“

„Málokterý muž se smíří s tím, že nebude mít potomka,“ vstoupila do hovoru Miroslava. „I ten nejracionalnější člověk pod sluncem – až na slabé výjimky, samozřejmě – chce, aby jeho rod pokračoval.“

„Myslíš?“ Běta si povzdychla. „Rudolf by byl báječný táta.“

Josefína mrštila šiškou o kmen stromu. Odrazila se jako ping-pongový míček a zahučela do křoví. „Je vám jasný, že kus od vás ještě pořád leží jeho žena?“

Běta zrudla. „Nechtěla jsem, aby to vyznělo...“ koktala. „S Rudolfem se známe strašně dlouho...“

„Prosím tě,“ skočila jí do řeči Miroslava, „každý v Brodu ví, že si na něj pořád myslíš.“

„No dovol!“ ohradila se Běta prudce. „S Alenou jsme byly nejlepší kamarádky!“

„Alena byla hodně praštěná, ale pochybuju, že by se přátelila s někým, kdo jí maso, nevěří horoskopům a necvičí pilates,“ odvětila Miroslava.

Josefína potězkala další šišku. Možná, kdyby to byl šutr a ona ho hodila Miroslavě na hlavu...

Běta vysunula bradu. „Možná, že jen závidíš, že jsem se s ní bavila víc než ty.“

„Běto,“ Miroslava zalomila rukama jako při pololetním zkoušení, „Alena dobře věděla, že jí z tvé strany žádné nebezpečí nehrozí.“

V jednu chvíli to vypadalo, že Běta Benčáková na Miroslavu skočí. Pak se ale vzpamatovala a bledá vzteky pronesla: „Ty sis o sobě vždycky myslela, jak jsi strašně chytrá, vid’? Jenomže ono to nebude tak slavný, jak to vypadá. Dokážeš lidi akorát buzerovat.“

Možná, že ten kámen ani nebude potřeba. Benčáková to zvládne za mě, pomyslela si Josefína pobaveně.

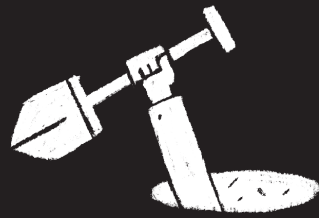
Avšak k jejímu překvapení Miroslava nehnula brvou a jen pokrčila rameny. „Já jen konstatuji fakta,“ pronesla. „Kdyby to bylo jinak, dávno bys, milá Běto, žila s Výborným a neseďela doma jako stará panna.“

I když Josefína i tentokrát mířila přesně, Miroslava se šikovně vyhnula a šiška zasáhla bradu Rudolfa Výborného.

„Au!“ vyjekl.

„Ježíši, pardon!“ Josefína se chytla za ústa. Marně hádala, co je trapnější, jestli celá tahle prapodivná situace, nebo jen Tvrdíkův pobavený výraz.

ČTYŘI

„Trefa to byla dobrá,“ usmál se komisař a zapálil si cigaretu.

Josefína pokrčila rameny. „Mířila jsem na ségru.“

„Pořád je to takovej generál?“ Opřel se o strom.

Vypadá dobře, pomyslela si Josefína. Oči jako tůně, ležérní postoj, ještě kovbojskej klobouk a mohl by dělat reklamu na Marlboru. „Zrovna teď by tě upozornila, že v lese se za takového sucha nekouří,“ napodobila sestřin autoritativní tón.

Mrkl na Miroslavu. Zrovna o něčem zaujatě diskutovala s rotným Procházkou. Policista kolem sebe vrhal prosebné pohledy, ale nikdo neměl odvahu jít mu na pomoc. Tělo Aleny odnesli před několika málo okamžiky a Výborný odešel s nimi. Běta seděla opodál a s tatrankou v ruce zírala na místo, kde zmizela jeho vysoká postava.

„Prý ses od nich kousek odtud odpojila,“ nadhodil a vypustil kouř z plic.

Aha, výslech začíná. Tak jo, nadechla se. „Před půl třetí – nevím přesně v kolik, protože na hodinky koukala Miroslava – jsem se rozhodla, že to otočím do Podlesí na autobus. Jezdí ve tři. Napadlo mě, že si chvíli v lese odpočinu a udělám skicu, tak jsem asi dvě stě, dvě stě padesát metrů odtud našla takový hezký místečko u potoka. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, když se ozvalo Bětino ječení.“ Odmlčela se.

„Zhruba ve tři čtvrtě na tři,“ řekl. „Tvoje sestra se podívala na hodinky, když se Alena Výborná dlouho nevracela.“

Kývla. „Když jsem doběhla k oplocence, Miroslava se pokoušela Alenu oživit a Běta šla naproti policajtům a záchrance. Ostatní ti už řekne Švec.“

„U toho potoka nebo potom, když jsi běžela k místu činu,“ zeptal se zamýšleně, „neslyšela jsi něco nebo neviděla někoho?“

Zavrtěla hlavou. „Jen obyčejný zvuky, normální v lese.“

Odklepl cigaretu. Zpod keříčku borůvčí se vyhrnula horda rezavých mravenců a začala prozkoumávat nezvyklou nadílku.

„Jak dobře jsi znala Výbornou?“ Zašlápl popel špičkou boty. Mravenci si to nenechali líbit a zahájili útok na jeho tenisku.

Zavrtěla hlavou. „Jen povrchně.“

Dřepl si a pokusil se hmyzí útočníky smést rukou. „A jejího muže?“ Zvedl k ní zrak.

„Toho vůbec,“ odvětila prostě a s klidem mu pohlížela do očí. Nikdy v nich moc dobře neuměla číst a teď tomu nebylo jinak.

„Jau! Normálně mě koušou! Bestie!“ Vyskočil a podal jí nedokouřenou cigaretu. Rukama i kopáním se všemožně snažil dostat mravence z nohavice, ale vypadalo to, že příroda má navrch. Josefíně se v tu ránu začala lepší nálada.

Milá zlatá, prolétlo jí myslí jedno z babiččiných koupelových mouder, pamatuj si, že většina mužů je zábavná, i když se o to ani nesnaží. Stačí se jen pohodlně posadit a dát si drink. Je to lepší než televize.

Přistoupila k nim Miroslava. „Tanec svatého Víta?“ nadhodila bez mrknutí oka.

Josefína vyprskla smíchy.

Komisaři Tvrdíkovovi očividně došlo, že bude taktičtější nechat se pokousat, než být i nadále terčem zábavy, a bleskurychle se pochlapil.

„Odvezu vás do Brodu,“ zabručel a vzal Josefíně cigaretu z ruky.

„To byste byl opravdu laskav,“ řekla Miroslava.

„Fajn,“ houkl. Rozhlédl se po zemi a potom nedopalek zadusil o malý kámen ležící opodál.

Mlčky ho pozorovala. „Vy ostatně musíte vědět, že se v takovém horku nesmí ve volné přírodě kouřit. Jedna cigareta a oheň je na světě.“

„Nebojte se, paní Dostálová,“ prohlásil s vážnou tváří. „Ložisko případného požáru důkladně pokropím.“

Ještě zjistit, jak uprostřed lesa dostat drink, a bude vše podle tvých představ, babi, usoudila Josefína.

Miroslava otevřela ústa k odpovědi, ale pak odkráčela k Bětě.

Sotva odešla, vytáhl si nohavici džín až ke kolenu. „Doprčic. Začíná to pěkně svědit,“ sykl.

A drbal se celou cestu, co je vezl zpátky do města. Josefína ho pozorovala ze zadního sedadla. Všimla si, že mu v hnědých vlasech přibyly šediny.

Mlčení, které ve voze vládlo, přerušila až Miroslava. „Taková kousnutí by se měla hned pokapat citrónem nebo octem.“

Mrkl do zpětného zrcátka. „Příště si na výjezd vezmu síťovku citrónů, paní Dostálová, slibuju,“ odvětil s notnou dávkou sarkasmu.

„Neříkejte mi, že soudní lékař u sebe nemá nějakou slabší kyselinu,“ nevíšimla si jeho tónu.

„Nemá,“ řekl. „Mrtvoly louhuje až na patologii.“

Josefína se zakuckala.

„Jako dítě jsem jednou úplně nahá spadla do kopřiv,“ pokusila se zachránit situaci Běta. „Vzpomínám si, že mě máma potom položila do vany plné studené vody.“

„Pomohlo to?“ zeptala se Josefína. Nohou zavadila o kus látky povalující se na podlaze vozu. Ohnula se a vytáhla propocenou kostkovanou košili.

„Ne,“ vzdychla Běta, „bolelo to ještě víc.“

Když vjeli na brodské náměstí, radniční věž odbíjela šest hodin. Ulice byly plné lidí spěchajících z práce nebo do obchodů. Kolem barokní kašny posedávaly partičky dětí, které si užívaly prázdniny.

„Mohl byste mi přibrzdit u zeleniny?“ Běta zabodla ukazováček do předního skla.

„Citróny?“ rýpla si Josefína. „Pan komisař je už asi potřebovat nebude.“

Střelil pohledem do zpětného zrcátka a zastavil u kraje chodníku. „Zítرا v devět vás čekám na policii, paní Benčáková,“ řekl a vystoupil, aby Bětě otevřel dveře na druhé straně.

„Klame mě zrak, nebo jsou tamhle Albert s Lád'ou?“ zvolala náhle Miroslava a vyskočila z auta, zatímco se Běta soukala ven. „Já je přerazím!“

Josefína se ohlédla, kam její sestra míří. Na klandru uprostřed party povykujících pubertáků seděli její povedení synovci. V tuhle dobu měli být podle jejich dohody dávno doma a předstírat, že celý den sekali latinu, pacholci, nadávala v duchu.

Komisař nasedl do auta a pobaveně sledoval, jak Miroslava rázně kráčí po náměstí. „Chudáci,“ povzdychl si. „Mohl bych ji sebrat za týrání, až jim nafackuje.“

„Ona je nemlátí,“ zavrtěla hlavou Josefína. „Má daleko rafinovanější způsoby.“

„Tak omezování osobní svobody?“ otočil se k ní.

„Zavez mě domů,“ usmála se. „Jsou věci, který vidět nemusím.“

„A že už jsi toho dneska viděla dost, co?“ zvažněl.

Josefína netušila, co na to říct.

„Tak jo, jedeme,“ dodal po chvíli, obrátil se a nastartoval.

Propletli se spleť úzkých uliček a po chvílce zastavili u Dostálovic vily.

„Koukám, že si ještě pamatuješ cestu,“ nedalo jí to.

„Mám v popisu práce pamatovat si věci,“ řekl a vystoupil z auta.

„Jasně,“ zašeptala si pro sebe a vylezla ven.

„Jak se vůbec máš?“ zeptal se, když proti sobě stanuli na chodníku.

Nasadila ten nejoptimističtější výraz, jaký uměla. „Skvěle. A ty?“

„Jo, všechno v pořádku.“ Strčil si ruce do kapes.

„Super,“ usmála se a došla k brance.

„Přijď taky zítra na služebnu.“ Otevřel dveře od auta. „Jo a Pepíku?“

„No,“ otočila se.

„Hezký triko,“ řekl a zmizel ve voze.

Dřív než stačila jakkoliv zareagovat, nastartoval a odjel. Prošla brankou do zahrady a vydala se pečlivě uhrabanou cestičkou vinoucí se mezi keři a květinovými záhonky k domu.

„Mirka s tebou nedorazila?“ ozval se hlas nad její hlavou.

Podívala se vzhůru. V koruně staré jabloně se kymácel Karel Dostál s pilou v ruce. „Ahoj,“ pozdravila ho. „Ona ti nevolala?“ Bylo by divné, kdyby její sestra včas neinstruovala celou rodinu, že večěře neproběhne v obvyklých pět hodin.

„Jo,“ přitakal. „Poslala mi z cizího čísla zprávu, že si mají kluci namazat chleba.“ Hodil na zem pilu a nahmatal špičkou boty začátek žebříku. „Tak jsem se lekl, jestli se něco nestalo.“

Miroslava nejspíš přinutila rotného zapůjčit jí mobil, když ten její ležel v batohu u těla oběti, došlo Josefíně. Teď ale neměla chuť cokoli komukoli vysvětlovat. Žebřík se pod Karlovou vahou povážlivě naklonil.

„Mirka je v pořádku,“ uklidnila ho a rychle přiskočila ke stromu. „Ale Alenu Výbornou někdo v lese uškrtil.“ Jak snadné je něco takového říct, divila se sama sobě. Jako by oznamovala, že jí došla neapolská žlutá.

Z poslední příčky málem spadl. „Co?“ vykulil oči. Vypadal jako medvídek mýval nad prázdným lavorkem na vodu.

„Mirka za chvíli dorazí i s klukama. Já jsem utahaná a mám toho za celý den plný zuby,“ řekla spěšně a vykročila ke dveřím do domu.

„Počkej!“ zavolal za ní.

Ale to už Josefína vklouzla dovnitř. Dveře za ní se zavrzáním zapadly a ona vytáhla z přední kapsy batohu klíče od bytu. Byla Miroslavě a jejímu muži vděčná, že ji u sebe nechali, ale čas od času přicházely chvíle, kdy si přála z téhle vily utéct. Jako právě teď.

Odemkla. Malou předsíní se prohnal průvan. Hodila batoh na koberec a rozsvítila v koupelně. Osobu, která na ni pohlédla ze zrcadla, málem pozdravila, než jí došlo, že je to ona sama. Zírala na ni žena se strhaným obličejem zarudlým od prudkého slunce. Situaci nezachránily ani dlouhé tmavé vlasy – nyní rozčuchané a zpocené. Pečlivě pěstěný vzhled bohémské malířky vzal za své, podobně jako Josefínino sebevědomí.

„Štíhlá a žádoucí,“ pronesla s úšklebkem. Líp už opravdu vypadat nemohla. Vyplázla na sebe jazyk.

Potom přešla do obývacího pokoje, sesula se do hlubokého ušáku a dala si nohy na stůl. Okno do zahrady bylo otevřené. Skrz povlávající záclony pozorovala Karla, jak se snaží vyprostit žebřík z vrcholu jabloně. Rumploval s ním a hlasitě nadával. Náhle se žebřík zakymácel, udělal elegantní oblouk a ozvala se rána. Josefína se nechtěla jen tak zbůhdarma hýbat a tiše doufala, že se nestalo nic, co by ji přinutilo zvednout se z měkkého křesla.

„Sakra práce! Do prkýnka dubovýho, já se na to vy...!“ klel její švagr.

„Karle! Proč házíš ten žebřík do jiřin?“ Miroslavin hlas zazněl jako prásknutí biče.

„Mohla bys mi pomoct?“

„Vydrž,“ zarazila ho. „Kluci – vy rovnou nahoru do pokoje. A dobře si rozmyslete, co mi budete vyprávět, jinak končíte s počítačem.“

Odpovědí jí bylo brblání, které se z venkovního prostoru rozlilo na chodbu a spolu s hlasitým dupáním zaniklo v prvním patře. Josefína natočila hlavu ke dveřím a tiše doufala, že se její sestra